

Arrest

nr. 347 267 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2024 met refertenummer 122130.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 mei 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 28 februari 2024 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenote.

1.2. Op 26 augustus 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.02.2024 werd ingediend door:

Naam: B. (..)

Voorna(a)m(en): M. (..)

Nationaliteit: Tunesië
Geboortedatum: (..)1992
Geboorteplaats: Jendouba
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenote de genaamde D. N. Z. G. (..) (RR: xxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werden de volgende documenten voorgelegd:

* Voltijds arbeidscontract voor onbepaalde duur bij de firma BVBA V. (..) dd. 25/11/2014 en bijhorende Loonfiches.

* Arbeidsovereenkomsten en loonfiches op naam van betrokkene zelf van zijn tewerkstelling bij X. C. W. (..) en stortingsbewijzen van loon op de rekening van de referentiepersoon. Deze bewijzen kunnen niet mee in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Het is de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

* Schrijven advocaat dd 29.06.2023 betreffende de schuldenlast

Op de loonfiches zien we dat de referentiepersoon nog steeds onder schuldbemiddeling staat, gezien zo goed als het integrale loon als loonbeslag (schuldbemiddeling) wordt afgehouden! We kunnen opmerken dat uit het schrijven van de advocaat dd 29.06.2023 blijkt dat zij een schuld van 67.691,11 euro heeft en dus blijkt dat er nog een groot bedrag van de schuld dient betaald te worden.

Uit voorgelegde stukken blijkt dus dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog: zij beschikt zelfs niet over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. In die zin is het voor referentiepersoon onmogelijk te voorkomen dat zijzelf en betrokkene niet ten laste zouden vallen van het sociale bijstandsstelsel. Bij toekenning van het verblijfsrecht van betrokkene is het bijgevolg mogelijk dat het gezin zich meteen dient te wenden tot het OCMW.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon een huurlast van 430 euro per maand dient te betalen. Uit haar loonfiches blijkt al dat zo goed als haar volledig loon naar schuldbemiddeling gaat. Dit wil zeggen dat zij al niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar huurlast te kunnen betalen. Er werden verder geen stukken voorgelegd voor wat het bestedingspatroon van de referentiepersoon betreft. In die zin is het moeilijk ernstig te nemen dat de referentiepersoon alle kosten (vaste en variabele: nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) alsook haar huurlast met bovenvermelde inkomsten kan betalen, gezien de schuldbemiddeling.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.1. Eerste middel : schending van de artikelen 40ter en 42 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat de referentiepersoon en dus het gezin van verzoeker wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoeker ten laste te nemen.

De referentiepersoon heeft immers een eigen inkomen uit tewerkstelling, waarbij zij een pak meer verdient dan het in artikel 40ter Vw. vermelde bedrag inzake de voldoende bestaansmiddelen.

Verweerder meent evenwel dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt omdat vrijwel haar gehele loon in beslag wordt genomen omwille van een lopende collectieve schuldenregeling.

Echter betaalt de schuldbemiddelaar alle vaste lasten van de referentiepersoon en ontvangt de referentiepersoon daarnaast nog leefgeld teneinde voeding en kledij aan te kopen.

Uit het schrijven van de schuldbemiddelaar dd. 29 juni 2023 blijkt dat de referentiepersoon op 9 december 2019 het voordeel van de collectieve schuldenregeling bekam. Op 19 september 2022 was reeds 3.000 EUR terugbetaald, m.a.w. op een periode van 3 jaar werd 3.000 EUR terugbetaald, zijnde 1.000 EUR per jaar, ofwel 83 EUR per maand.

Aangezien de referentiepersoon maandelijks gemiddeld minstens 2.200 EUR netto verdient (en verschillende maanden zelfs meer), meer 3.000 EUR vakantiegeld per jaar, is het duidelijk dat – zelfs wanneer maandelijks 83 EUR wordt afgehouden voor de afbetaling van de collectieve schuldenregeling – de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt en bijgevolg over meer dan (afgerond) 2.090 EUR netto per maand beschikt (bedrag zoals op heden voorzien in artikel 40ter Vw.).

Het gegeven dat dit bedrag eerst naar de schuldbemiddelaar gaat, die hiermee alle vaste lasten van de referentiepersoon betaalt en de rest van het bedrag (minus 83 EUR/maand) wordt doorgestort aan de referentiepersoon, betekent geenszins dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat de bestreden beslissing dan ook geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde cijfers, nl. dat op een periode van 3 jaar een bedrag van 3.000 EUR werd gebruikt ten voordele van de collectieve schuldenregeling, zodat slechts 83 EUR per maand werd afgehouden van het totale loon van de referentiepersoon.

Dat verweerder aan de hand van een eenvoudige rekensom kon vaststellen dat de referentiepersoon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt (die weliswaar eerst door de schuldbemiddelaar worden ontvangen, doch welke worden aangewend ter betaling van de vaste kosten en de rest (min 83 EUR/m) aan de referentiepersoon wordt overgemaakt).

Dat verweerder het dossier van verzoeker dan ook geenszins op een zorgvuldige manier onderzocht heeft en er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat er dan ook sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.2.

Minstens dient rekening gehouden te worden met het gegeven dat verzoeker zelf ook werkt en hij bijgevolg ook inkomsten heeft die bijgeteld dienen te worden bij de inkomsten van de referentiepersoon, minstens gebruikt worden om een deel van de vaste kosten te betalen.

Dat het gezinsbudget immers bestaat uit de inkomsten van de referentiepersoon én verzoeker. Het gezinsinkomen van de referentiepersoon ligt dan ook veel hoger dan dat waarmee door verweerder rekening werd gehouden.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook zonder enige twijfel over meer dan voldoende inkomsten om verzoeker ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

Immers, volgens artikel 40ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt echter geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord 'beschikken' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : '1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over' en in het woordenboek Wolters als '1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over'.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. schendt.

Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon 'beschikt', schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

In casu heeft verweerder geen rekening gehouden met het feit dat de vaste lasten van het gezin gedragen worden door alle inwonende gezinsleden die kostendelend samenwonen en dus mee gedragen worden door verzoeker zelf.

Het is immers niet enkel de referentiepersoon die uitsluitend en alleen deze vaste lasten draagt, doch wel het gehele gezin en deze worden dan ook betaald middels alle inkomsten van het gezin!

Dat verweerder bovendien manifest foutief gemotiveerd heeft dat het loon van de referentiepersoon bijna volledig in beslag wordt genomen omwille van de collectieve schuldenregeling en de referentiepersoon met het resterende bedrag zelfs haar huurlasten niet kan betalen.

Dat het eigen is aan de collectieve schuldenregeling dat de schuldbemiddelaar de inkomsten ontvangt, hiermee de lasten betaalt en een leefgeld uitkeert aan de betrokkene, zoals ook blijkt uit de infobrochure van de Vlaamse Overheid (Brochure_CSR_BudgetinZicht_2020.pdf (departementwvg.be) :

"De schuldbemiddelaar opent een nieuwe rekening. Vanaf nu moeten al jouw inkomsten op deze rekening terecht komen: loon, uitkering, leefloon, kinderbijslag, vakantiegeld, onderhoudsgeld, premies, teruggave belastingen, erfenis, schenking, ... Met het geld op deze rekening betaalt de schuldbemiddelaar je schuldeisers. Jij ontvangt een deel van dit budget op jouw eigen rekening. Dit is het leefgeld".

Dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook manifest foutief is en verweerder klaarblijkelijk niet bekend is met de geijkte werkwijze van de collectieve schuldenregeling, welke werkwijze hij nochtans zeer gemakkelijk kon raadplegen.

Dat dit het zoveelste bewijs is dat verweerder geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoeker en hierdoor zelfs tot een pertinent foutieve motivering is gekomen.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing .

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

"Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

2.1.4.

Dat verzoeker tevens verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld".

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

Ook het Grondwettelijk Hof stelde in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, punt B.10.7 het volgende :

"(...) Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen.

*Volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden".
Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."*

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet;*
- *de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- *"de motiveringsplicht".*

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden doordat de inkomsten van de referentiepersoon verkeerdelijk zouden zijn beoordeeld enerzijds en er onterecht geen rekening werd gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf anderzijds. Er zou onvoldoende gemotiveerd zijn.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belg, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen

rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen."

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan de hand van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken heeft beoordeeld of de Belgische referentiepersoon beantwoordt aan de gestelde bestaansmiddelenvereiste.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon echter niet anders dan vaststellen dat, rekening houdend met alle documenten die werden voorgelegd, niet wordt aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet teneinde een verblijfsrecht in België te verkrijgen.

Verzoekende partij houdt voor dat de inkomsten van de referentiepersoon wel degelijk hoger liggen dan 120% van het leefloon. Zij stelt dat op 19.09.2022 reeds 3.000 euro werd terugbetaald over een periode van 3 jaar en dat de referentiepersoon afgerond een bedrag van 2.090 euro zou verdienen.

Vooreerst laat verweerder gelden dat verzoekende partij dienaangaande verwijst naar een brief van de mr. V. (...), dewelke reeds voorlag bij de vorige aanvraag van 12.07.2023.

Verzoekende partij tekende evenwel geen beroep aan tegen de weigeringsbeslissing van 09.01.2024, waarin, net zoals in de bestreden beslissing, het volgende werd bepaald:

"Op de loonfiches zien we dat de referentiepersoon onder schuldbemiddeling staat, gezien het integrale loon als loonbeslag (schuldbemiddeling) wordt afgehouden. We kunnen opmerken dat uit het schrijven van de advocaat blijkt dat zij een schuld van 67.691,11 euro heeft en dus blijkt dat er nog een groot bedrag van de schuld dient betaald te worden. Daarnaast heeft betrokkene voor de periode vanaf 05/12/2022 tot 30.01.2023 een arbeidsongeschiktheidsuitkering bekomen."

Bovenstaande beslissing bevindt zich in het administratief dossier en bij uitbreiding in het rechtsverkeer.

Terwijl verzoekende partij niet aantoont dat de financiële situatie van de referentiepersoon dermate gewijzigd is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op heden niet meer zou kunnen vaststellen dat de referentiepersoon een schuld van 67.691,11 euro (min eventuele betalingen) heeft en onder collectieve schuldenregeling staat.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon in alle redelijkheid vaststellen dat uit de voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon duidelijk blijkt dat haar maandelijkse loon onder het loonbeslag (schuldbemiddeling) valt. Dit blijkt uit eenvoudig nazicht van de loonfiches die werden voorgelegd bij de aanvraag.

Zie in die zin:

"De gemachtigde stelt vast dat de Belgische referentiepersoon in collectieve schuldenregeling zit, wat verhindert dat verzoeker door de Belgische referentiepersoon ten laste zou worden genomen. Aangezien artikel 40ter, § 2, eerste lid bepaalt dat de familieleden van de referentiepersoon moeten bewijzen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, besluit de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag niet geacht kan worden ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon." (R.v.V. nr. 267 735 van 3 februari 2022) (eigen markering)

Dat verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift meent dat via "een eenvoudige rekensom" had kunnen worden vastgesteld dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekende partij leidt uit het schrijven van de schuldbemiddelaar af dat maandelijks slechts een bedrag van 83 euro moet worden afgehouden van het loon als gevolg van de collectieve schuldenregeling.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de redenering van verzoekende partij niet zonder meer kan worden gevolgd, nu zij niet aantoont dat zij wel degelijk volledig kan beschikken over het saldo van haar loon.

Terwijl tevens de vraag moet worden gesteld of de rekensom van verzoekende partij überhaupt correct is en zij inderdaad maandelijks enkel 83 euro nodig heeft om haar schulden af te betalen.

Ten overvloede wijst verweerder er op dat de looptijd van een minnelijke aanzuiveringsregeling niet langer mag zijn dan zeven jaar (art. 1675/10, §6 Ger. W.), zodat in principe de schuld zou moeten afgelost worden in het jaar 2026, hetgeen de komende jaren van de (inkomsten van de) referentiepersoon een grote inspanning vergt.

Het kwam aan verzoekende partij toe om bij haar aanvraag aan te tonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Door enkele loonfiches (met volledig loonbeslag op vermeld) voor te leggen, voldoet zij geenszins aan deze bewijslast.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft rekening gehouden met de stukken die voorlagen bij de aanvraag (waarvan een deel reeds bij eerdere, negatief afgesloten, aanvragen werd voorgelegd).

Verzoekende partij meent verder dat rekening moet worden gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf.

De Raad van State oordeelde reeds dat de eigen inkomsten van de aanvrager niet in rekening mogen worden gebracht:

“De verzoekende partij stelt echter terecht dat de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt opgelegd aan “de Belgische onderdaan”. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een heel andere finaliteit heeft.

In dit verband kan worden gewezen op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarin wordt verwezen naar “de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden” (punt B.52.3), naar “de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger” (punt B.55.2) en naar de inkomsten van “de Belgische gezinshereniger” (punten B.55.3 en B.55.4). Er is steeds sprake van de inkomsten van de Belgische referentiepersoon en niet van de vreemde echtgenoot-aanvrager. Daarentegen vermeldt het Grondwettelijk Hof in dat arrest wel dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet aldus moet worden geïnterpreteerd dat het “niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat” (punt B.21.4). Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag.” (R.v.St. nr. 234.515 van 26 april 2016) (eigen markering)

En ook:

“7. De in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde “toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen” moeten volstaan om de gezinshereniger en zijn familieleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. Deze bestaansmiddelenvoorwaarde geldt in hoofde van de gezinshereniger zelf.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen die in aanmerking mogen worden genomen ten minste gelijk zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 ‘betreffende het recht op maatschappelijke integratie’ en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van deze wet. Indien dit referentiebedrag niet wordt bereikt, moet de verwerende partij op grond van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse uitvoeren, namelijk “op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [...] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”.

Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft derhalve in het bestreden arrest met schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet geoordeeld dat de huidige verzoekende partij voor het maken van de behoefteanalyse rekening moest houden met de eigen inkomsten van huidige verweerder. Het enige middel is in die mate gegrond. (RvS nr. 255.940 van 02.03.2023)

Uit voormelde rechtspraak blijkt uitdrukkelijk dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen rekening kan worden gehouden met eigen bestaansmiddelen van de verzoekende vreemdeling, zulks ook niet in het licht van de overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorgeschreven behoefteanalyse.

Het is de Belgische referentiepersoon die moet bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Bovendien toont verzoekende partij geenszins aan dat de referentiepersoon zonder meer ‘beschikt’ over de inkomsten van verzoekende partij.

Verzoekende partij beperkt zich tot een blote bewering en theoretische uiteenzetting omtrent de werkwijze van een collectieve schuldenregeling, doch toont allerm minst op concrete wijze aan over hoeveel inkomsten de referentiepersoon zelf beschikt, en dit met of zonder aanzuivering van de grote schulden.

Wat wel vaststaat is dat de referentiepersoon een schuld van 67.691,11 euro heeft, die in het kader van de collectieve schuldenregeling in principe binnen 7 jaar moet worden afgerond.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie omtrent de behoefteanalyse als volgt heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Uit voorgelegde stukken blijkt dus dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Meer nog: zij beschikt zelfs niet over 100% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. In die zin is het voor referentiepersoon onmogelijk te voorkomen dat zijzelf en betrokkene niet ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel. Bij toekenning van het verblijfsrecht van betrokkene is het bijgevolg mogelijk dat het gezin zich meteen dient te wenden tot het OCMW.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen wordt vastgesteld, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon een huurlast van 430 euro per maand dient te betalen. Uit haar loonfiches blijkt al dat zo goed als haar volledig loon naar schuldbemiddeling gaat. Dit wil zeggen dat zij al niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar huurlast te kunnen betalen. Er werden verder geen stukken voorgelegd voor wat het bestedingspatroon van de referentiepersoon betreft. In die zin is het moeilijk ernstig te nemen dat de referentiepersoon alle kosten (vaste en variabele: nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning en hobby's...) alsook haar huurlast met bovenvermelde inkomsten kan betalen, gezien de schuldbemiddeling."

Verzoekende partij beperkt zich tot blote kritiek op de behoefteanalyse, doch weerlegt bovenstaande motieven niet.

Terwijl tevens moet worden benadrukt dat verzoekende partij geen verdere stukken heeft aangevoerd omtrent het bestedingspatroon, zoals terecht door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aangehaald.

Verweerder wijst in dit kader volledigheidshalve nog op de parlementaire voorbereiding bij de wet tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van 08.07.2011, waaruit blijkt dat de Belgische wetgever -door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger- heeft willen vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden (zie o.a. Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73).

Indien bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in hoofde van de Belgische referentiepersoon ook rekening zou moeten worden gehouden met geldstortingen vanwege de verzoekende vreemdeling aan de referentiepersoon, zou zulks de bedoeling van de Belgische wetgever volkomen ondergraven, vermits de vereiste solvabiliteit van de Belgische referentiepersoon dan deels afhankelijk zou worden gesteld van de financiële inbreng van verzoekende vreemdeling, daar waar de Belgische wetgever ontegensprekelijk tot doel heeft gehad om te verzekeren dat de Belgische rechtspersoon -los van de eigen bestaansmiddelen van de verzoekende vreemdeling- over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken om de verzoekende vreemdeling ten laste te nemen.

De redenering van verzoeker betreft een volledige uitholling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, al dan niet samengelezen met artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Artikel 40ter, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidde op het moment van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 2

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(..)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(..)"

Een samenlezing van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid 1° en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet zoals deze luiden op het moment van het treffen van de bestreden beslissing leert dat de echtgenoot van een statische Belg een recht op verblijf heeft mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden. Zo

moet het bewijs geleverd worden dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Indien blijkt dat de Belgische gezinshereniger wel over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet beschikt, maar deze bestaansmiddelen niet toereikend zijn, dan bepaalt artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet zoals het luidde op het moment van het treffen van de bestreden beslissing dat: *“(..) de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (dient) te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

2.4. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij bij haar verblijfsaanvraag van 28 februari 2024 ten bewijze van de vereiste bestaansmiddelen onder meer stukken inzake haar eigen tewerkstelling heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf.

Verzoekende partij betwist dit en meent dat de verwerende partij wel degelijk rekening had moeten houden met haar inkomsten. Zo stelt zij: *“rekening (dient) gehouden te worden met het gegeven dat verzoeker zelf ook werkt en hij bijgevolg ook inkomsten heeft die bijgeteld dienen te worden bij de inkomsten van de referentiepersoon (..) Het gezinsinkomen van de referentiepersoon ligt dan ook veel hoger dan dat waarmee door verweerder rekening werd gehouden”* alsook, voor zover een behoefteanalyse aangewezen was, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gehele gezinsinkomen, nl. het inkomen van de referentiepersoon en het inkomen van verzoekende partij zelf.

2.5. De Raad wijst op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 38/2026 van 2 april 2026 waaruit blijkt dat het de wil van de wetgever is om de voorwaarden voor gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders op identieke wijze te regelen omdat een verschillende behandeling tot een onverantwoorde discriminatie kan leiden (B.15.2.), hetgeen het Grondwettelijk Hof bijtreedt. Nu wat betreft gezinshereniging met derdelanders uit de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (C-302/18 van 3 oktober 2019) blijkt dat niet de herkomst van de bestaansmiddelen beslissend is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene, dient bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de statische Belgische gezinshereniger dient te beschikken zo ook rekening te worden gehouden met de stabiele bestaansmiddelen van de familieleden die zich bij de gezinshereniger voegen. Een andere interpretatie waarbij enkel rekening wordt gehouden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de statische Belgische gezinshereniger is niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het EVRM.

De in de bestreden beslissing gegeven motivering dat geen rekening kan gehouden worden met de bestaansmiddelen van verzoekende partij zelf omdat uitsluitend met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger kan rekening gehouden worden kan aldus niet gevolgd worden.

In de nota met opmerkingen onderbouwt de verwerende partij haar standpunt wel via rechtspraak van de Raad van State en verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 maar, zoals het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest nr. 38/2026 op gewezen heeft, had dit arrest betrekking op het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met statische Belgen en gezinshereniging met de andere Unieburgers. Het Hof had in de arresten nrs. 121/2013 van 26 september 2013 en 149/2019 van 24 oktober 2019 nog niet geoordeeld over het verschil in behandeling tussen gezinshereniging met Belgen en gezinshereniging met derdelanders. Het Hof stelt thans in zijn arrest nr. 38/2026 vast dat waar een verschil in behandeling wat betreft de herkomst van de bestaansmiddelen wel geoorloofd is in de situatie tussen statische Belgen en de andere Unieburgers zoals blijkt uit zijn arresten nrs. 121/2013 en 149/2019, dat evenwel anders is in de situatie tussen sedentaire Belgen en derdelanders.

De verwijzing van de verwerende partij naar de rechtspraak van de Raad van State en het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof is gelet op voorgaande dan ook niet dienstig om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de motivering dat uitsluitend rekening kan gehouden worden met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger zowel artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° als artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schendt.

2.6. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat aldus geen noodzaak om de overige middel(en)(onderdelen) te bespreken aangezien een eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 26 augustus 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER